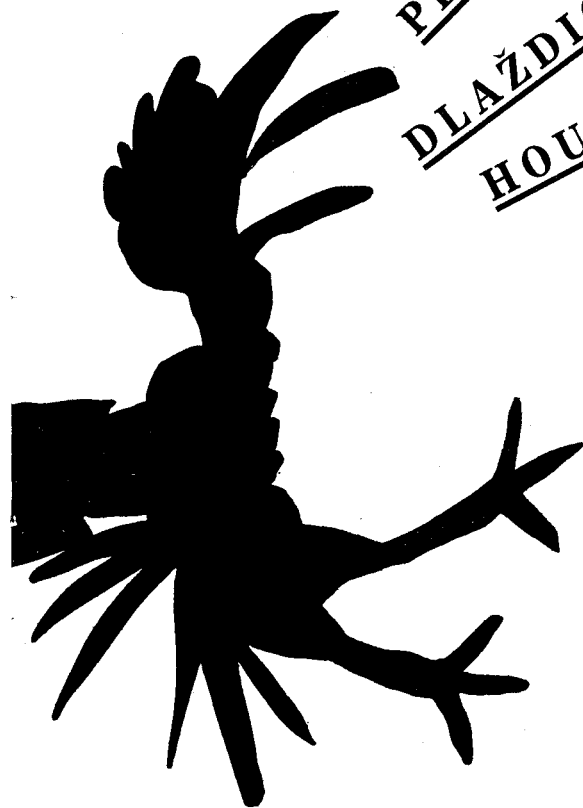

PLIVNÍK

DLAŽDIČE

HOUSKY

● Dlaždič Houska se v úterý opil. Bylo to cosi výjimečného, protože obvykle se jako každý slušný člověk opíjel jen v sobotu, ale toho úterka přšelo, takže mu nic jiného nezbyvalo. Přšelo napřed docela málo, pak začalo lít, a když o půl dvanácté v noci vyhazovali dlaždiče Housku z hospody „U Přemysla krále“, mrholilo drobně, hustě a vytrvale. Dlaždič Houska kopl několikrát do stažené rolety. Potvrdil tak svou morální převahu nad všemi hospodskými, zvedl si límec saka a krácel k domovu. Lucerny blikaly do mokré noci a voda crčela z okapů, stromů a střech. Když strkal Houska klíč do domovních dveří, uviděl pod okapem ležet vejce. Vejce bylo bílé, černě kropenaté, a lesklo se pod pramínkem vody, který dopadal přímo na ně. Docela obyčejné vejce, na jednom konci zašpičatělé, trochu větší než slepičí. Dlaždič Houska je vzal a strčil do kapsy, protože na rozdíl od slepice soudil, že vejce slouží k jídlu.

Doma chvíli bohatě nadával, protože si na chodbě odřel holeň o necky, a pak ulehl ke spánku v šatech. Cítil, že při jakékoliv námaze by počal vrhnout.

Ráno vstal, trápen prudkou žízní. Na peřině uviděl úlomky bílé, černě kropenaté skořápky. Rozpomněl se na vejce, které včera v noci sebral pod okapem a které patrně rozmačkal, a nadzvedl peřinu, aby hledal stopy jeho obsahu. Pod peřinou sedělo černé kuře, ošklivé kuře s dlouhým krkem a zelenýma očima, a choulilo se zimomřivě do kouta postele.

To málo, co dlaždič Houska věděl o následcích vytrvalého pití, stačilo k tomu, aby se stáhl do kouta, vydávaje přiškrcený řev. Zatímco bojoval tuhý vnitřní boj, aby dokázal přijmout své delirium jako muž, seskočilo kuře z postele, trochu si natlouklo, a vrávorajíc na kloubnatých nohou, zamířilo ke dveřím, kde dlaždič Houska namácel v umývadle ponožky. Polklo dlouhý doušek, zakašlalo, protáhlo se a zamávalo křídly, na nichž se ježily vyražející brky.

Dlaždič Houska se dostával v koutě opět na výši situace.

„Napipipipi,“ řekl zkusmo. Kuře si ho změřilo kosým pohledem zelených očí.

„Nač ty něžnosti,“ řeklo ironicky, „nadrob mi chleba, mám hlad!“

Druhé zařvání dlaždiče Housky skončilo zaupěním.

„Jejeje,“ bědoval dlaždič Houska, „já se zblázním, já to nevydržím!“

„Neřvi,“ řeklo otráveně kuře, „kdo to má poránu poslouchat? Přines chleba a nekoukej. Musíš mě živit, když sis mě vyseděl.“

„Jakpak to,“ ozvalo se z kouta.

„Pod zadkem, příteli, pod zadkem,“ prohlásilo suše kuře. „Já nejsem kuře, já jsem Plivník. A dělej s tím chlebem, jdeme do práce!“

Dlaždiči Houskovi nebylo jasné, co je to Plivník. Usoudil, že Plivník je tvor, který honí do práce, a proto přemýšlel, jak ho utratit. Prozatím se ho bál, takže přinesl chleba a vyšel z domu s Plivníkem v patách. Cestou Plivník takticky mlčel, a ani Houskovi nebylo do řeči.

Na křižovatce byla červená. Houska se zastavil, ale Plivník se propletl mezi auty a čekal na druhé straně. Dopravní strážník vylezl z kukaně a přistoupil k Houskovi.

„Tak abyste věděl, drůbež nesmí ve městě běhat volně, nýbrž musí být nošena v košíku, případně v ruce za nohy. Pomatujte si to, jinak dostanete pokutu!“

Na druhé straně křižovatky vzal Houska Plivníka pod paži, protože nést za nohy se ho bál. Plivník ho promptně klovl do ucha.

„Smrdíš,“ prohlásil. „Pusť mě na zem a pojď rychle, nebo přijdeš pozdě!“

Na pracovišti zaklekl dlaždič Houska daleko stranou od ostatních, protože se za Plivníka styděl. Plivník usedl na plot a pozoroval Housku při práci.

„Co je to?“ ptal se za chvíli.

„To je mozaiková dlažba,“ vysvětlil Houska. „Napřed se nasype písek s vápnem, do toho se položí takovýhle kamínek, červený nebo černý, vyhrabe se dílek, přiklepne se, a tak furt. Když je to celé hotové, tak se to posype vápnem, poleje se to vodou a rozmaže smetákem.“

„To je celé?“ zeptal se s despektem Plivník.

„Celé,“ přisvědčil Houska, „Ale musí to být rovné.“

Plivník seskočil z plotu.

„Uhni,“ řekl. Z hromádky mozaiku sebral zobákem kámen, pařátem vyhrábl v písku důlek, kámen zasadil a zabušil na něj žlutým zobákem jako švec na podrážku. Pak se na něm otočil

holým zadečkem, aby kámen pěkně seděl, a běžel pro další.

Kdyby se Houska ještě byl dokázal něčemu divit, jistě by žasl, jak kuře na první pohled tak slabé dokáže zatočit s mozaikem. Pět metrů bylo hotovo, než se Houska nadál.

„Vozit,“ řval Plivník, „vápno, písek, mozaik! Ať nemusím daleko běhat!“

Houska se poslušně shýbl pro kolečko, zatímco Plivník pobíhal po hotové práci a zaklepával vyčnívající kameny.

„Kropit budeš sám,“ pokřikoval, „protože to mě zdržuje.“

Jakmile Houska odběhl pro novou konev vody, svezl se Plivník zadečkem a křídly po dlažbě a rozmázl stejnoměrně pačok.

Když bylo deset hodin, začalo být dlaždiči Houskovi horko. Ježto už zcela upadl do Plivníkovy područí, požádal, zda by směl jít na pivo.

„Žádné pivo,“ zamítl Plivník, „teď je práce, tak se pracuje. A dej víc vápna, je to samý písek!“

Houska se melancholicky napil vody z konve.

V jedenáct hodin přijel na motorce dlaždičský mistr. Když ho Plivník uviděl, vyskočil na plot a obíral si z pařátů zaschlý pačok. Mistr si ho nevšímal a odhadoval pohledem hotovou práci.

„To je za dnešek?“ zeptal se Housky.

„Za dnešek.“

„A od kolika jsi tu?“

„Od šesti.“

„Až od šesti? A tos toho tolik udělal? Tak to povídej volovi,“ prohlásil dlaždičský mistr, sedl na motorku a odjel.

„Vozit,“ zařval Plivník a seskočil z plotu.

Ve dvě hodiny dovolil Plivník udělat padla. Houska klesl doma na lože, zmožen prací, včerejší opicí a nedostatkem piva. Napřed ale musel Plivníkovi nadrobit chléb. Plivník zapil vodou z ponožek a křepce poskakoval po světnici.

„Kolik máme za dnešek vyděláno,“ ptal se. Houska v duchu započítal.

„Dvě stě šedesát korun.“

Plivník nechal cifru bez komentáře.

Druhý den to bylo tři sta dvacet. Dlaždičský mistr ztropil Houskovi scénu.

„Vy si všichni myslíte, že nic nevím,“ hulákal, „ale já to vím dobře! Starý Pozner má dvanáct set invalidního a je tak nenažraný, že ráno chodí a pomáhá ostatním a pak se s nimi dělí, aby mu důchod nezkrátili. Ale já nebudu takový vůl, abych to kryl, nenene, protože se mnou nemá nikdo uznání.“

Dlaždič Houska znechucen naznačil, že uznání za to, že mistr je takový vůl, projeví při výplatě.

„Proč to všechno děláš?“ ptal se večer doma Plivníka. Plivník se nad takovou neznalostí podivil a vysvětlil, že slouží tomu, kdo ho vyseděl, což je pro něho jako pro Plivníka samozřejmé. Zejména dbá, aby jeho majitel zbohatl. Je-li majitel řemeslníkem, pracuje Plivník za něj, je-li obchodníkem, nosí mu zboží a do pokladny peníze, je-li důstojníkem, Plivník za něj huláká, kdežto je-li úředníkem, podpírá mu v pracovní době hlavu, aby se neudeřil o stůl.

Dlaždič Houska si přál vědět, zda by mu Pliv-

ník nemohl nosit rovnou peníze, Plivník to však odmítl s odůvodněním, že Houska by byl zavřen a on, Plivník, by pak za něj musel chrastit řetězem. Další dotaz, v čem spočívá Plivníkova spolupráce, je-li jeho držitelem lehká žena, Plivník nezodpověděl. Houska si to vyložil ve zlém, protože se domníval, že se nad něj Plivník vyvyšuje, a celý večer už na něj nepromluvil. Povečeřeli za oboustranného mlčení, načež se Plivník uhradoval v posteli.

Příštího dne parta, která pracovala opodál, vyslala partáka Kalivodu, aby se poohlédl, zda není Houska nemocen, protože přestal docházet na pivo. Kalivoda, přiblíživ se, uviděl černé kuře, kterak dláždí, zatímco Houska vozí materiál a nosí vodu. To se mu zdálo podivné, i přivolal ostatní dlaždiče. Ti chvíli pozorovali se zájmem, jak se Plivník tuží, ale když zaznamenali tempo jeho práce, shlukli se a začali Houskovi spílat, že se svým kuřetem kazí normy, takže si pak nikdo nic nevydělá. Vinili jej taktéž z nesolidárnosti a nenažranosti.

Dlaždič Houska se hájil. Poukázal na Plivníka, který se debaty neúčastnil, protože neustále pracoval, a když mu došla práce, trídil kupku mozaiku na černý a červený. Plivník vzbudil obecnou nechuť a parták Kalivoda hodil po něm kamenem. Plivník se ráně uhnul, jediným vzmachem svých poloobrostlých křídel vyletěl Kalivodovi na hlavu a pokálel ho.

Pro strašlivý puch nebyl Kalivoda připuštěn do tramvaje, musel jít pěšky a druhý den z téhož

důvodu přišel pozdě do práce, protože bydlel až v Kobylisích. Nevěda si rady, ohlásil se nemocen a bloudil po předměstských smetištích, protože doma ho žena nechtěla a do hospody nemohl.

Ostatní byli jeho osudem zastrašeni, a tak ustaly veškeré pokusy Plivníka inzultovat. Zaměstnanci se odebrali do nálevny, aby se poradili. Plivník tou dobou neustále pracoval a zvýšil Houskův denní výdělek na tři sta šedesát sedm korun osmdesát haléřů. Kolemjdoucím, kteří mu šlapali do práce, Plivník sám nenadával, aby nevybudil rozruch, ale ponoukal k tomu Housku. Nadával-li Houska dle jeho názoru příliš benevolentně, Plivník mu vyčínil.

Zaměstnanci mezitím vyslali z nálevny deputaci na ředitelství podniku, aby si na Housku stěžovala u velitele dlaždičů. Když se velitel dlaždičů doslechl o pracovitém kuřeti, domníval se býti obětí blbého vtipu a deputaci vyhnal.

Po delším bloudění a postávání po chodbách našla deputace vedoucího oddělení práce a mezd a požádala kategoricky o přezkoumání Houskova výdělku. Když byla zjištěna cifra, vedoucí oddělení obrátil oči v sloup. Pak se vydal se svými zástupci, normovači, úkoláři a časoměři na pracoviště dlaždiče Housky. Housku i Plivníka zastihli v plné práci, neboť si Plivník umínil dosáhnout toho dne výdělku čtyř set korun.

Vedoucí oddělení práce a mezd, když překonal počáteční zděšení, upozornil Housku, že mu bude snížena platová třída, protože koná pouze po-

mocnou práci přidavače, zatímco odbornou dlaždičskou práci koná kuře, které k tomu ostatně není plně kvalifikováno. Houska, instruován Plivníkem, který po konfliktu s Kalivodou předpokládal podobné potíže, odvětil, že v tom případě musí být práce proplacena Plivníkovi, jehož je odpovědným dozorcem. Z vlastní iniciativy dodal, že o kvalitě Plivníkovy práce ví vedoucí oddělení práce a mezd lautr hovno.

Vedoucí oddělení práce a mezd se vrátil se svými zástupci na ředitelství a na osobním oddělení požádal, aby byl Plivník přijat do stavu zaměstnanců, což umožní vystavit mu úkolový list. Osobní oddělení však odmítlo přihlásit Plivníka k národnímu pojištění, dokud nepředloží potvrzení o rozvázání dosavadního pracovního poměru. Tímto požadavkem vzešla další otázka, není-li Plivník jako majetek dlaždiče Housky vlastně zaměstnancem soukromého sektoru. Vedoucí oddělení práce a mezd, pronásledován přízrakem neustále rostoucích Houskových výdělků, vyhledal hlavního inženýra.

Hlavní inženýr seděl ve své kanceláři a kouřil lulku, oblečen v koženou bundu a kostkovanou košili. Viděl tak chodit inženýry ve filmu a myslel, že se to patří. Hlavní inženýr byl svého řemesla cukrář. Vyslechl problém a nasadiv ostře řezanou tvář slíbil, že věc uvaží. Pak povolal k sobě dlaždičského mistra, jemuž Houska podléhal, a promluvil k němu takto:

„Musíme spolu vyřešit jakýsi problém. Jak je to s Houskovou prací?“

„Tedy Houska je dělník dobrý, o to nic.“

„No jo, ale takovéhle výdělky nemůže přece mít!“

„Když on hodně pracuje,“ děl mistr v rozpacích.

„Podívejte se, nekecejte! Já už stejně všechno vím.“

„Když je to tak, tak já vám to na rovinu řeknu, protože jste lidský člověk a máte pochopení. On mě totiž prosil starý Pozner, on má malý důchodeček, a hoši to napíší na sebe. Jsme přece lidi, no ne?“

„To mě nezajímá,“ děl hlavní inženýr striktně.
„Co je s tím kuřetem?“

„Tedy, ohledně kuřete, žádné kuře mi nikdo nedal. Já od nikoho nic neberu, protože se to nesmí. Sem tam nějaké pivo, to snad, nechci hochy urazit, ale kuře, to teda ne, protože to bych si musel pamatovat.“

Hlavní inženýr, nevěda si rady, propustil mistra s neurčitými pohružkami a požádal o svolání mimořádné porady, kde věc přednesl. Všichni se sice divili, ale nikdo se nedivil přespříliš. Kdo se moc diví, prozrazuje, jak je nezkušený.

Vedení ovšem rozhodlo, že pracovního nadšení divného kuřete je třeba v zájmu podniku využít. Povstala však otázka, zda může být přijato do stavu zaměstnanců, jestliže není plánováno a fond pro tento rok je již vyčerpán. Vedoucí oddělení práce a mezd také upozornil, že mu vzhledem k tempu jeho práce nelze povolit mzdu podle běžných norem. Normy pro práci kuřat ve stavebnictví nebyly dosud stanoveny.

Tím to všechno přestalo být jednoduché. Zájem o Plivníka proto rázem povadl a na straně pokroku osaměl pouze hlavní inženýr. Tomu se v Plivníkovi zalíbilo, protože u jiných podniků Plivníka nemají, a bojovně pořvával, že bez Plivníka nebude moci zajistit splnění plánu. Jelikož všichni věděli, že to nezáleží na něm, neměl z toho nikdo strach. Na jeho stranu se ale nečekaně připojil právní poradce.

Právnímu poradci, toť se ví, na kuřeti čerta sešlo, zato si však zakládal na své bystrosti. Vystoupil proto s návrhem, aby byl Plivník pokládán za mechanizační prostředek, jako takový podnikem od Housky vykoupen a přidělen strojnímu oddělení. To se všem zdálo hezké, a proto byl návrh přijat s doložkou, že pro řízení Plivníka jako stroje budou vypracovány zvláštní normy, jelikož tato práce nevyžaduje nijak mimořádně vysoké odměny. Zodpovídá oddělení práce a mezd.

Pak byl zbucován vedoucí strojního oddělení a bylo mu vysvětleno, že se mu přiděluje jeden Plivník. Vedoucí strojního oddělení o ničem nevěděl, protože spal, ale pro jistotu namítal, že je to určitě blbost a že to zas nebude fungovat. Byl poučen o podstatě Plivníka a jeho námitka, že není zoologická zahrada, byla jednohlasně zamítnuta, čímž porada skončila.

Výkupem Plivníka byl pověřen právní poradce, a obeslal k sobě dlaždiče Housku. Houska se dostavil na vedení bez Plivníka. Ten totiž zůstal na pracovišti a pracoval. Tvrzení, že je Plivník

stavební stroj, Houska odmítl a nabídl důkazy, že je to živý tvor, protože žere a tak.

Právní poradce ovšem Housku hbitě utřel.

„Takové věci raději neříkejte,“ radil mu, „protože tím zároveň přiznáváte, že vykořisťujete cizí práci. To by vám nebylo k dobrému.“

Houska uznal, že by mu to k dobrému nebylo. Otázka kupní ceny se však nerozhodla. Zničený Houska si vymohl podmíněčný odklad na rozmyšlenou.

Když se vrátil domů, zastal Plivníka ve špatné náladě. Dodatečným propočtem zjistil totiž Plivník, že do předpokládaného denního výdělku čtyř set korun chybí osm korun dvacet haléřů. Vinu na tom přičítal špatnému přísunu materiálu a ostře vytýkal Houskovi, že se v pracovní době courá.

Houska mu vysvětlil, jak se věci mají. Plivník však bryskně odmítl pracovat pro podnik, protože jej podnik nevyseděl, a na nesmělou Houskovu otázku, zda by nechtěl pracovat pomaleji, protože jinak přivede všechny do neštěstí, rozlítil se nepřičetně, řval, pobíhal a kálel po místnosti.

Dlaždič Houska nezamhouřil celou noc oka. Ráno se vydal na středisko, a protože byl ztrhán prací a nevyspáním, byl hladce uznán na dva dny. Když Plivník zhlédl potvrzení o pracovní neschopnosti, hudoval na vzniklé finanční ztráty, dokud Houska pod záminkou nákupu léků neodešel z domova.

Vrátil se asi za hodinu a nesl pod paží velikého žíhaného kocoura. Plivník mezitím vydrhl pod-

lahu a byl obalen pavučinami, neboť smýčil vlastním tělem strop. Kocoura neviděl rád, ale nechal se uchlácholit tvrzením, že kočička je cimrrajn. Pak už si ho nevšímal, pouze mu sežral všechno žrádlo.

Kocour nesplnil, co od něho Houska očekával. Zalezl pod postel a odpoledne, trápen hladem a hrůzou z Plivníka, utekl oknem, neboť Plivník větral.

V noci spal Houska neklidně, trápen horečkou a těžkými sny. Teprve k ránu zaspal pevněji, ale nebylo mu dlouho přáno. Plivník z něho tahal peřinu a skřehotal.

„Vstávej, přines necky a postav vodu, budu prát!“

„Kolik je hodin?“ ptal se Houska zpitoměle.

„Šest,“ veselil se Plivník, „už je ráno. Ranní ptáče dál doskáče,“ dodal poučně a na důkaz toho poskočil několikrát po místnosti s odpornou čínorodostí.

Dlaždič Houska se nadzvedl v posteli na lokti.

„Mám nápad,“ řekl tiše. „Přišel jsem na to, jak víc vydělat. Pojď blíž, aby to nikdo neslyšel, oni by nám to nepřáli.“

Plivník vyskočil na okraj postele, natáhl krk a naklonil hlavu k Houskovým ústům. Houska vymrštil ruku zpod peřiny a sevřel dlouhý, hubený Plivníkův krk. Cítil, jak se mu krk kroutí v ruce. Plivník bil kolem sebe zobákem, chrčel, zmítal se a protrhl pařáty cích. Pak se jeho pohyby zvolnily, oči se potáhly kalnou blanou a hlava mu klesla na stranu.

Houska ještě chvíli držel jeho krk, pak pustil. Plivník dopadl bezvládně s buchnutím na podlahu. Houska se otočil ke zdi, několikrát sebou zavrtěl a usnul spánkem beze snů.

Probudil se pozdě odpoledne. Oblékl se, zabalil Plivníkovu tělo do novin a zamířil do hospody „U Přemysla krále“. Tam položil Plivníka na výčepní stůl. Vedoucí Plivníka ohledal a shrábl obratným pohybem pod pult.

„Dvacet,“ řekl. Houska kývl. Sedl si do rohu ke stolu, před sebe postavil láhev rumu a pil. Když v láhvi zbývalo jen málo, zvedl se a vrávoravým krokem zamířil k výčepu.

„Dej mi pár vajec,“ řekl vedoucímu.

„Natvrdo?“

„Surových.“

„Na co je chceš?“

„Rozbiju je,“ zasyčel Houska, „rozbiju je napadrtí. Nenávidím vejce. Rozkopu všechna vejce,“ zařval na celý lokál. Několik stálých hostů se vyděšeně zvedlo a chystalo se platit.

„Jdi domů,“ řekl vedoucí.

„Nepudu domů, nepudu domů,“ halekal bujaře Houska. „Dnes ne, a zítra taky ne, a pozítří taky ne, a budu mít neomluvenou absenci. A nic nevydělám, a to bude fajn.“

Vedoucí zavrtěl udiveně hlavou.

„Vůbec nic nevydělám,“ snil Houska, „všechno mi strhnou a ještě mi dají pokutu. A taky...“

„Jen se nevytahuj,“ zaskřehotal tiše chraptivý hlas. Za zády vedoucího vykoukla z regálu hlava

se zelenýma očima a bledým hřebínkem. „Nevytahuj se, povídám. Zítra ti končí pracovní neschopnost, tak koukej nastoupit včas. A nezapomeň si vyzvednout poukaz na nemocenské, jinak přijdeš o peníze.“

Houska se vypotácel na vzduch bez jediného slova. Vrávoral bezvládně k lucerně, od lucerny k rohu. Na rohu stála socha. Zamířil k ní a u jejího podstavce klesl se zaduněním na kolena.

„Svatý Tadeášku, chraň mě před mámením pekelným,“ bručel prosebně a hned nato řekl něco, o čem lépe nemluvit, protože zpozoroval, že socha není svatý Tadeáš, ale primátor doktor Podlipný.

Cítil, že se svět proti němu spíkl a že vypil mnoho rumu.

„Nikdo nemá takové trápení jako já,“ litoval se polohlasně, „takové veliké trápení sprosté. A proč? Za co? Já nikdy ani kuřeti neublížil!“

Na rameno jeho saka dopadla temná hmota. Plivník se chvíli zachycoval pařáty na látce, než našel rovnováhu.

„Nelži,“ skřehotal, „nelži, žes neublížil! Kdo-pak mě škrtil, co?“

Dlaždič Houska sklonil hlavu a propukl v huhňavý pláč.

„Proč mi ubližuješ,“ štkal, „udělal jsem ti něco?“

„Škrtils mě,“ vyčítal Plivník mrzutě a otáčel krkem. „Nejsou to žádné způsoby, a taky je to blbost. Copak si myslíš, že mě můžeš zabít?“

„Tak — co — mám s tebou dělat?“

„Jak to, co máš se mnou dělat? Já přece všechno dělám sám!“

„To je právě to,“ potahoval Houska, „ty děláš všechno, a já se trápím. Copak je to život?“

„Trápit se za tebe nemůžu,“ mrzel se Plivník, „to já nedovedu. Co bys ode mě ještě všechno nechtěl?“

Houska zavrtěl hlavou.

„Jsi zlý,“ zavyčítal dětsky.

„Nejsem. Nemůžu být. Taky nemůžu být hodný. Jsem Plivník, nejsem Chelčický. Já jsem takový, jaký jsem, a dělám, co sluší Plivníkovi dělat. To můžeš být jenom ty zlý nebo hodný, protože ty jsi člověk. Já jen pro tebe pracuju.“

„A co mám dělat já?“

„Co chceš. Co je mi do toho.“

Houska s Plivníkem na rameni povstal a pohrozil pěstí k zamračené obloze.

„Himlhergot, kuře mizerné, copak se tě nezba-vím?“

„A ty se mě chceš zbavit?“ Plivník pootevřel údivem jantarové oči.

„Ježíši Kriste, a proč myslíš, že jsem tě škrtil?“

„Vím já? Vy lidé jste někdy takoví divní. Tak ty se mě chceš opravdu zbavit?“

„Opravdu se tě chci zbavit. Na mou duši se tě chci zbavit. Chci se tě zbavit, chci. — Ty se divíš? Užíráš mi můj díl života.“

„Nedivím. Mně do toho nic není, to je tvoje věc. Já jenom, jestli se mě chceš zbavit, tak řekni fuj fuj, nechci tě. Ale zpátky to pak nejde vzít. — Tak co?“

Houska se vzpřímil. Plivník seskočil z jeho ramene a natáhl v očekávání krk.

„Fuj fuj,“ řekl Houska, „ty, já ti nechtěl ublížit!“

„Já vím, to ty jenom z blbosti. Tak co, bude to?“

„Fuj fuj, nechci tě,“ řekl Houska tvrdě a čekal, kdy se země otevře, aby Plivníka pohltila. Ten se však klidně otočil a odcházel podél chodníku. Houska pokročil v údivu za ním.

„Ty, co s tebou bude,“ zeptal se zvědavě. Plivník obrátil hlavu a upřel na něj podivně cizí pohled.

„Kokoko —“ vyrazil ze sebe.

„Neblbni!“

„Kokokoko —“

Houska mávl znechuceně rukou. Začínalo mžít. Zvedl si límec saka a odcházel směrem k domovu.

„— dák, dák,“ dokončil Plivník. Přikrčil se k podstavci sochy, přisedl a bez viditelného úsilí snesl vejce.

„Kokokodák,“ ohlásil. Vstal, otřepal se a vyskočil soše na hlavu. Odtamtud se přehoupl na drát tramvaje, zavěsil se pařáty hlavou dolů a třepaje křídly odjížděl do tmy.

Vejce leželo u zdi, bílé, černě kropenaté, o málo větší než slepičí.

Začalo pršet.